

Arrest

nr. 208 678 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.1. Verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 192 402 van 21 september 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Saki Khel en bijgevolg evenmin aan de beweerde problemen die hij aldaar zou gekend hebben met de taliban.

2.2. In het kader van zijn huidig volgend verzoek volhardt verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn herkomst uit Saki Khel gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa en in de problemen die hij daar kende met de taliban. Hij legt hiertoe de volgende documenten neer: zijn vaccinatiekaart alsook zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn vader, een bevestigingsbrief van het dorps- en districtshoofd in verband met zijn problemen en een enveloppe waaruit zijn herkomst en zijn problemen moeten blijken.

In onderhavig verzoekschrift wijzigt verzoeker zijn feitenrelaas. Hij houdt momenteel voor met zijn ouders, broer en zus naar Iran te zijn verhuisd toen hij 9 à 10 jaar was omdat de situatie in Tagab te moeilijk werd. Zijn vader zou, zo hij beweerde in het kader van zijn eerste verzoek, niet zijn gedood door de taliban, maar zou in Iran, toen hij er werkte in de bouw, een arbeidsongeval hebben gehad waarbij hij gestorven is. Verzoeker verklaart heden samen met zijn neef uit Iran te zijn gevlucht omdat zij er constant op de hoede moesten zijn voor de politie en het bijgevolg te moeilijk werd er te leven. Zijn moeder, broer en zus zouden tot op vandaag nog altijd wonen in Tagab bij zijn oom. Verzoeker zou niet bij hen kunnen wonen omdat de taliban hem zouden kunnen kidnappen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het op een laconieke wijze a posteriori opwerpen van een volledig nieuw opgedist vluchtrelaas. Zo houdt hij voor met zijn ouders, broer en zus naar Iran te zijn verhuisd toen hij 9 à 10 jaar was omdat de situatie in Tagab te moeilijk werd. Zijn vader zou niet zijn gedood door de taliban zoals hij beweerde in het kader van zijn eerste verzoek, maar hij zou in Iran, toen hij er werkte in de bouw, een arbeidsongeval hebben gehad waarbij hij gestorven is. Verzoeker verklaart heden samen met zijn neef uit Iran te zijn gevlucht omdat zij er constant op de hoede moesten zijn voor de politie en het bijgevolg te moeilijk werd er te leven. Zijn moeder, broer en zus zouden tot op vandaag nog altijd wonen in Tagab bij zijn oom. Verzoeker zou niet bij hen kunnen wonen omdat de taliban hem zouden kunnen kidnappen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen ogenblik gewag heeft gemaakt van deze thans in het verzoekschrift aangehaalde vluchtmotieven; hij heeft zelfs documenten bijgebracht ter staving van zijn eerder voorgehouden problemen met de taliban. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Het is niet ernstig dat verzoeker a posteriori een volkomen nieuw feitenrelaas te berde brengt. In het kader van eerste vorig verzoek om internationale bescherming werd overigens ook vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn asielpprocedure wijzigende verklaringen aflegt betreffende zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België en de periode van vertrek uit zijn beweerd dorp van herkomst in Afghanistan. Verzoekers wisselende verklaringen over niet alleen zijn verblijfplaatsen maar ook zijn voorgehouden problemen, getuigt van een gebrekkige medewerking en ondergraaft tevens in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere beweringen zonder enig objectief bewijs bij te brengen die zijn nieuwe verklaringen onderbouwen.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt evenwel niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Seh Padar gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij onder druk van de smokkelaar gelogen heeft. Zij stelt thans dat zij samen met haar familie naar Iran verhuisde toen zij 9 of 10 jaar oud was omdat er problemen waren in Tagab. Verzoekende vervolgt dat zij daar naar een vluchtelingenschool ging tot haar vader, die in de bouw werkte, kwam te overlijden toen zij ongeveer 14 jaar was. De familie keerde terug naar Afghanistan, maar verzoekende partij bleef in Iran, enerzijds om te studeren, anderzijds omdat zij zou opgeëist worden door de Taliban.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 juni 2018 opgenomen grond formuleert.

Door louter summier de in haar verzoekschrift voor het eerst te berde gebrachte laatste en geheel nieuwe versie van haar vluchtrelaas te herhalen, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld:

"Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het op een laconieke wijze a posteriori opwerpen van een volledig nieuw opgedist vluchtrelaas. Zo houdt hij voor met zijn ouders, broer en zus naar Iran te zijn verhuisd toen hij 9 à 10 jaar was omdat de situatie in Tagab te moeilijk werd. Zijn vader zou niet zijn gedood door de taliban zoals hij beweerde in het kader van zijn eerste verzoek, maar hij zou in Iran, toen hij er werkte in de bouw, een arbeidsongeval hebben gehad waarbij hij gestorven is. Verzoeker verklaart heden samen met zijn neef uit Iran te zijn gevlucht omdat zij er constant op de hoede moesten zijn voor de politie en het bijgevolg te moeilijk werd er te leven. Zijn moeder, broer en zus zouden tot op vandaag nog altijd wonen in Tagab bij zijn oom. Verzoeker zou niet bij hen kunnen wonen omdat de taliban hem zouden kunnen kidnappen."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen ogenblik gewag heeft gemaakt van deze thans in het verzoekschrift aangehaalde vluchtmotieven; hij heeft zelfs documenten bijgebracht ter staving van zijn eerder voorgehouden problemen met de taliban. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Het is niet ernstig dat verzoeker a posteriori een volkomen nieuw feitenrelaas te berde brengt. In het kader van eerste vorig verzoek om internationale bescherming werd overigens ook vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure wijzigende verklaringen aflegt betreffende zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België en de periode van vertrek uit zijn beweerd dorp van herkomst in Afghanistan. Verzoekers wisselende verklaringen over niet alleen zijn verblijfplaatsen maar ook zijn voorgehouden problemen, getuigt van een gebrekkige medewerking en ondergraaft tevens in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere beweringen zonder enig objectief bewijs bij te brengen die zijn nieuwe verklaringen onderbouwen.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt evenwel niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Seh Padar gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement."

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting een verklaring probeert te geven voor haar nieuwe versie, met name dat zij beïnvloed was door de smokkelaar en zij nog jong is, wijst de Raad er op dat verzoekende partij volledig voorbij gaat aan de vaststelling dat "In het kader van eerste vorig verzoek om internationale bescherming werd overigens ook vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure wijzigende verklaringen aflegt betreffende zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België en de periode van vertrek uit zijn beweerd dorp van herkomst in Afghanistan. Verzoekers wisselende verklaringen over niet alleen zijn verblijfplaatsen maar ook zijn voorgehouden problemen, getuigt van een gebrekkige medewerking en ondergraaft tevens in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid."

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 18 juni 2018 opgenomen grond ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS